

Nr 246.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående beredande av arvodesfyllnad åt tjänstemän, som på förordnande uppehålla kammarrättsråds tjänstgöring; given Stockholms slott den 26 mars 1918.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att, till beredande av arvodesfyllnad enligt i statsrådsprotokollet angivna grunder åt tjänstemän, som på förordnande uppehålla kammarrättsråds tjänstgöring, anvisa

dels å tilläggsstat för år 1918 ett förslagsanslag,	
högst	kronor 7,500
dels ock å extra stat för år 1919 ett förslagsanslag,	
högst	» 7,500.

De till ärendet hörande handlingar skola riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas, och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 26 mars 1918.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
RYDÉN,
UNDÉN,
THORSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anförde:

I skrivelse den 14 februari 1918 har kammarrätten hemställt, att Kungl. Maj:t måtte för vartdera av åren 1918 och 1919 ställa till kammarrättens förfogande ett belopp av 7,500 kronor att användas till förbättrande av avlöningen till extra ordinarie assessor i kammarrätten, som vid förfall för ledamot förordnas att uppehålla dennes tjänst.

Kammarrätten anför i sin skrivelse följande:

»Under senare tid har det mött svårigheter för kammarrätten att vid ämbetsverket fästa yngre arbetskrafter, lämpliga att vid inträffande förfall för ledamot uppehålla dennes tjänst. Upprepade gånger har det inträffat, att extra ordinarie tjänsteman, som haft förordnande såsom adjungerad ledamot, och som kammarrätten önskat fortfarande kunna i sådan egenskap använda, lämnat verket för emottagande av annan bättre anställning. Så har vid senaste årsskiftet tre yngre

tjänstemän av denna anledning avgått och en fjärde, för vilken hemställan om adjunktion kunnat ifrågakomma, förklarat sig av anställning i annat verk förhindrad mottaga sådant förordnande. För närvarande är ställningen sådan, att kammarrätten ej har tillgång till någon extra ordinarie tjänsteman inom verket, som i händelse av sjukdom eller annat förfall för ledamot kan förordnas att upprätthålla dennes tjänst.

Anledningen till detta ohållbara förhållande är att söka i de otillräckliga löneförmåner, som kammarrätten med nu gällande avlöningsbestämmelser är i stånd att anvisa en extra ordinarie assessor. I regel kan dennes arbete ej ersättas med mera än kammarrättsråds tjänstgöringspenningar det vill säga med 2,500 kronor efter år räknat. Endast i det fall, att den, som förordnas till extra ordinarie assessor, är en av de fyra amanuenser, som äro upptagna å kammarrättens ordinarie stat, äger han av sitt amanuensarvode behålla två tredjedelar och erhåller härigenom ett tillskott av 1,000 å 1,200 kronor efter år räknat. För närvarande är emellertid allenast en av kammarrättens tillförordnade assessorer i åtnjutande av detta tillägg. Att den ersättning, som sålunda utgår till en extra ordinarie assessor, är alldeles otillräcklig för ett arbete, som är detsamma som kammarrättsråds, och som därför, under den tid det pågår, tager sin man helt och fullt i anspråk, är utan vidare uppenbart, och det är endast naturligt, att kammarrätten ej kan för denna ersättning påräkna arbetskraft av den kvalifikation, som arbetets art kräver. Det är därför av trängande behov påkallat, att kammarrätten sättes i tillfälle att åt extra ordinarie assessorer, som förordnas att upprätthålla tjänstledig ledamots ämbete, anvisa en ersättning, som gör det möjligt att åt verket anskaffa och där bibehålla lämpliga arbetskrafter.

I sådant hänseende anser kammarrätten nödigt och skäligt, att en extra ordinarie assessor för den tid, han i sådan egenskap tjänstgör, kommer i åtnjutande av en ersättning till belopp av 5,000 kronor efter år räknat. Utöver tjänstgöringspenningarna 2,500 kronor erfordras alltså en fyllnad av 2,500 kronor efter år räknat. Då det kan beräknas, att i medeltal tre sådana vikarier för tjänstlediga ledamöter erfordras — för närvarande äro av kammarrättsråden en för längre tid tjänstledig för sjukdom och en annan för beredande av vissa Kungl. Maj:ts remisser befriad från annan tjänstgöring — anser kammarrätten nödigt, att ett belopp av 7,500 kronor finnes tillgängligt att användas till förbättrande av för tjänstlediga ledamöter förordnade extra ordinarie assessorers avlöning efter den grund, att till extra ordinarie assessor må, för den tid han i sådan egenskap tjänstgör, utgå ett fyllnadsarvode utöver tjänstgöringspenningarna av 2,500 kronor efter år räknat, dock med skyldighet för honom, därest han är amanuens hos ämbetsverket, att avstå hela amanuensarvodet.

Med anledning av vad kammarrätten sålunda anfört får kammarrätten underdånigst hemställa, att Eders Kungl. Maj:t måtte för vartdera av åren 1918 och 1919 ställa till kammarrättens förfogande ett belopp av 7,500 kronor att enligt ovan angivna grund användas till förbättrande av avlöningen till extra ordinarie assessor i kammarrätten, som vid förfall för ledamot förordnas att upprätthålla dennes tjänst.»

Statskontoret har i infordrat yttrande den 4 mars 1918 anfört följande:

»I likhet med kammarrätten anser statskontoret, att tjänsteman, som på förordnande uppehåller kammarrättsrådsämbete, icke skäligen bör, åtminstone där förordnandet är av mera avsevärd varaktighet, avlönas med lägre belopp än 5,000 kronor för år räknat.

I de fall, där anledningen till tjänstledigheten är sådan, att vederbörande kan förpliktas att till vikarien avstå vad som erfordras till tjänstens uppehållande, möter ju härvid icke någon svårighet. Men när så icke är förhållandet, torde åt den ordinarie eller extra ordinarie tjänsteman inom kammarrätten, som förordnas till vikarie för kammarrättsråd, böra beredas sådan arvodesfyllnad, att vikariens ersättning uppgår till sammanlagt 5,000 kronor för år.

Därest och i den mån behovet av dylika fyllnadsarvoden är av konstant natur — i vilket avseende den i föreliggande framställning gjorda utredning synes tämligen knapphändig — bör detta behov tillgodoses medelst anslag å kammarrättens stat. Intill dess ett dylikt anslag kan varda äskat och av riksdagen beviljat, torde för ifrågavarande ändamål sjunde huvudtitelns anslag till extra utgifter kunna anlitas. Med avseende å den begränsade tillgången å detta anslag torde dock härvid knappast, såsom kammarrätten nu begärt, en rund summa böra på förhand anvisas; utan synes det lämpligare, att Eders Kungl. Maj:t på kammarrättens framställning ställer till dess förfogande de belopp, som i särskilda fall finnas vara erforderliga.»

Då jag delar statskontorets härovan återgivna uppfattning, att behovet av ifrågavarande fyllnadsarvoden borde, i den mån behovet vore av konstant natur, tillgodoses medelst anslag å kammarrättens stat, har jag ansett mig böra, före ärendets anmälan för Kungl. Maj:t, hos kammarrätten inhämta ytterligare upplysningar. Ur en till mig av kammarrättens president ingiven P. M. den 18 mars 1918 med ett tillägg den 27 mars 1918 anhåller jag att få återgiva följande:

»En undersökning av den tid, under vilken ledamöter med kammarrättsråds tjänstgöring varit av olika anledningar tjänstlediga, och under vilken kammarrätten följaktligen måst anlita vikarierande e. o. assessorer för tjänstgöringens upprätthållande, lämnar för åren 1915—1917 följande resultat uttryckt i dagar:

Tjänstledighet.

Under år	För enskilda angelägenheter	För sjukdom	För offentligt uppdrag	För beredande av Kungl. Maj:ts remiss m. m.	Summa dagar
1915	28	236	532	212	1,008
1916	53	175	552	286	1,066
1917	55	379	556	242	1,232

vilket motsvarar under åren 1915 och 1916 i det allra närmaste tre och under 1917 mera än tre vikarierande e. o. assessorer i tjänst under hela året.

Vid bedömande av de angivna siffrornas innebörd bör för övrigt uppmärksammas:

att antalet ledamöter med kammarrättsråds tjänstgöring utgjort under tiden:

$\frac{1}{1}$	1915— $\frac{15}{9}$	1915 tio, nämligen 8 kammarrättsråd och 2 e. o. assessorer.
$\frac{16}{9}$	1915— $\frac{31}{12}$	1917 tolv, » 8 » 4 » »
f. o. m. $\frac{1}{1}$	1918 fjorton,	» 10 » 4 » »

att tjänstledigheterna icke fördela sig likformigt över hela året utan givetvis förnämligast inträffa under vår- och höstsessionerna, då samtliga ledamöter skola vara i tjänst,

samt att kammarrätten alltså under sessionerna tidvis varit och med all sannolikhet för framtiden ännu mera kommer att bliva i behov av ett högre antal än tre samtidigt tjänstgörande vikarierande e. o. assessorer.

I fråga om de avlöningsförmåner, som kammarrätten haft möjlighet att anvisa e. o. assessor, som vikarierar för kammarrättsråd eller för på extra stat avlönad ledamot torde, utöver vad i den underdåniga framställningen av den 14 februari anförts, böra ytterligare nämnas följande.

En vikarierande e. o. assessor åtnjuter, under den tid han sålunda tjänstgör, givetvis kammarrättsråds tjänstgöringspenningar d. v. s. 2,500 kronor efter år räknat.

Är han ordinarie tjänsteman i kammarrätten, äger han därutöver behålla sin lön på stat. Då emellertid de kammarrättens tjänstemän, som under normala förhållanden pläga vara att tillgå för vikariatsförordnanden i ledamotsgrad — sekreteraren och advokatfiskalen — under hela den tid, kammarrätten får åtnjuta biträde av för år förordnade, på extra stat eller genom särskilt anvisade medel avlönade e. o. assessorer, varit i sådan egenskap anlitade, har vikarie för tjänstledig ledamot i regel måst sökas bland de extra ordinarie tjänstemännen i kammarrätten. Någon ordinarie lön har han då icke haft att tillgodogöra sig under vikariatet.

Är han en av de amanuenser, som finnas uppförda å kammarrättens ordinarie stat, får han under vikariat för ledamot behålla $\frac{2}{3}$ av sitt amanuensarvode d. v. s. 1,000 à 1,200 kronor efter år räknat. Däremot är sådan förmån icke medgiven de amanuenser, som finnas uppförda å den extra staten, utan måste de vid vikariat för ledamot avstå hela amanuensarvodet.

Under tjänstledighet, som beviljats kammarrättsråd för fullgörande av uppdrag utom kammarrätten, har kammarrätten på senare tid, då uppdraget krävt någon längre tids ledighet, plägat hemställa om förpliktande för den tjänstledige att avstå jämväl halva lönen och ortstillägget d. v. s. 2,800 kronor efter år räknat, vilket även av Kungl. Maj:t bifallits. Så har varit fallet med ett kammarrättsråd under 5 månader av år 1916 och 3 månader av år 1917. De sålunda besparade löne-medlen ha med Kungl. Maj:ts begivande använts till förbättrande av vikarierande e. o. assessorers avlöningar på det sätt, att de mest förtjänta av dem tilldelats fyllnad i vad de i övrigt haft rätt att uppbära, så att de kommit upp till ett belopp av 4,000 kronor efter år räknat. Sådan avlöningsfyllnad har fått åtnjutas under år 1916 av tre vikarierande e. o. assessorer under 5 månader och

under år 1917 av två e. o. assessorer under $4\frac{1}{2}$ månader. Efter den 15 maj 1917 ha några dylika medel till lönefyllnad icke funnits att tillgå.

Under år 1917 erhöll en av de på extra stat avlönade e. o. assessorerna tjänstledighet för annat uppdrag under en tid av 3 månader 8 dagar, och förpliktades han därvid på kammarrättens hemställan att avstå hela sitt arvode 5,000 kronor efter år räknat, vilket fick uppbäras av hans vikarie.

De möjligheter till förbättrande av vikarierande e. o. assessorers löneförmåner, vilka sålunda någon gång stå till buds, äro emellertid relativt sällan förekommande. Vid tjänstledighet för sjukdom eller för särskilt arbete inom kammarrätten såsom beredande av Kungl. remiss eller dylikt kan givetvis ett avstående av någon del av lönen ej ifrågasättas. Ej heller lärers sådant skäligen kunna krävas vid kortare tids tjänstledighet av annan anledning. Under alla omständigheter kan en förmån av den art, som nu angivits, endast komma äldre vikarier till del och är sålunda under inga förhållanden tillräcklig för att bereda vikarierna i allmänhet den förbättrade ställning, utan vilken tillgång till kvalificerad arbetskraft icke kan påräknas.

De möjligheter att i vissa fall bereda en något ökad avlöning, utöver tjänstgöringspenningarna, för vikarierande e. o. assessorer, för vilka ovan redogjorts, komma naturligtvis att kvarstå och — frånsett amanuensarvodena, vilka väl behövas för därmed avsett ändamål — i första hand utnyttjas, även om det av kammarrätten begärda anslaget varder beviljat. Detta kommer följaktligen icke att tagas i anspråk i vidsträcktare mån än som erfordras för att åt vikarierna bereda den lönefyllnad, utöver vad de på annan grund kunna äga uppbära, som erfordras för att uppbära deras arvoden till det av kammarrätten begärda och även av statskontoret såsom skäligt vitsordade beloppet 5,000 kronor för år räknat.»

I förut berörda tillägg anföres vidare:

»Genom Kungl. Maj:ts nådiga brev av den 25 juni 1917, vilket bland annat reglerar användningen av det till förstärkning av kammarrättens arbetskrafter å extra stat beviljade anslag, är beträffande de ur samma anslag avlönade fyra e. o. assessorerna föreskrivet: att sålunda adjungerad ledamot skall vara berättigad dels att under tiden för förordnandet uppbära, för år räknat, om han är ordinarie tjänsteman en mot kammarrättsråds tjänstgöringspenningar svarande ersättning, dock med skyldighet att till den, som uppehåller hans tjänst, avstå de därmed förenade tjänstgöringspenningarna, men, om han icke är innehavare av ordinarie befattning, ett arvode av 5,000 kronor, dock med skyldighet i detta fall att, därest han innehar stadigvarande amanuensförordnande, avstå hela amanuensarvodet.

Något hinder att genomföra denna bestämmelse såvitt den angår en e. o. assessor, som är *ordinarie tjänsteman i kammarrätten*, möter icke. Han äger att i verket uppbära sin ordinarie lön med ortstillägg, och för upprätthållande av hans tjänst är sörjt genom särskilda enligt det åberopade Kungl. brevet i vissa fall utgående arvoden till hans vikarie. En sådan e. o. assessor kommer ock härigenom under alla förhållanden upp till ett avlöningsbelopp av minst 5,000 kronor. Men annorlunda ställer sig saken, då det gäller en *ordinarie tjänsteman utom kammarrätten*. Det åberopade nådiga brevet lär icke kunna givas sådan tolkning, att därigenom sättes ur kraft den för tjänstemän i allmänhet gällande bestämmelsen, att den, som av annan orsak än sjukdom är förhindrad att upprätthålla sin tjänst, kan

förpliktas att under ledigheten utöver tjänstgöringspenningarna avstå så mycket av sin lön med ortstillägg, som för befattningens uppehållande erfordras eller eljest prövas skäligt. Det lider intet tvivel, att denna senare bestämmelse även kommer att bringas i tillämpning för den händelse kammarrätten finner nödigt att såsom e. o. assessor söka anställa en ordinarie tjänsteman utom verket. För en sådan e. o. assessor måste man räkna med, att han förpliktas att under tiden för tjänstgöringen i kammarrätten avstå utom tjänstgöringspenningar jämväl en del av sina övriga löneförmåner. Hittills har det varit vanligt, att denna del bestämts till hälften av lön och ortstillägg. Om och i den mån vad han får behålla av sin för annan statstjänst utgående lön och ortstillägg understiger 2,500 kronor (= den del av adjunktionsarvodet, som ej motsvarar tjänstgöringspenningar) kommer hans adjunktionsarvode att utgå med motsvarande minskat belopp, alltså understigande 5,000 kronor.

Detta förhållande har vad angår de e. o. assessorer, som hittills avlönats från det på extra stat beviljade anslaget, saknat praktisk betydelse. Ty dessa e. o. assessorat hava allttjämt innehafva av ordinarie eller extra ordinarie tjänstemän inom kammarrätten samt av en landskamrerare, vadan deras avlöningsförmåner även med tillämpning av den i nådiga brevet den 25 juni 1917 meddelade, ovan återgivna bestämmelsen uppgått till minst 5,000 kronor. Det är emellertid ingalunda uteslutet, att kammarrätten genom samma bestämmelse kan bliva urständsat att förvärva en utom kammarrätten anställd arbetskraft, som eljest skulle varit lämplig och önskvärd. Dock kan givetvis ändring i bestämmelsen icke i detta sammanhang ifrågasättas.

Med det av kammarrätten begärda nya anslag, om vilket nu är fråga, avses att även åt *vikarierande* e. o. assessor bereda ett skäligt ansett arvode av 5,000 kronor. Därest vid detta nya anslag fogas en bestämmelse av samma innehåll, som den ovan återgivna, kommer detta att hava en för kammarrätten kännbar ogynnsam inverkan. Visserligen kommer en vikarierande assessor, som såsom ordinarie eller extra ordinarie tjänsteman *tillhör kammarrätten*, icke att därav beröras, utan kan åt honom fortfarande det erforderliga arvodet beredas. Men skulle kammarrätten finna av nöden, att såsom vikarierande assessor anlitas en *ordinarie tjänsteman utom kammarrätten*, läser bestämmelsen däremot resa svåra hinder. En ordinarie tjänsteman utom kammarrätten med högre löneinkomster än 5,000 kronor läser sällan vara villig att mottaga ett med detta belopp avlönat *vikariat* i kammarrätten. Det är alltså bland lägre avlönade tjänstemän, som kammarrätten vid behov har att söka lämplig vikarie. Men det verk, där han kan vara anställd, läser ej medgiva honom ledighet för tjänstgöring på annat håll, utan att han avstår en avsevärd del av sina ordinarie löneinkomster. Vad han därav kan få behålla sammanlagt med kammarrättsråds tjänstgöringspenningar 2,500 kronor kommer i regel ej att uppgå till 5,000 kronor, och kammarrätten skulle av den anförda bestämmelsen bliva förhindrad att fylla vad som brister. Följden varder, att fråga om hans användande såsom e. o. assessor i kammarrätten måste förfalla.

I kammarrättens till Kungl. Maj:t avlättna underdåniga framställning av den 14 sistlidne februari är meddelat, hurusom kammarrätten för närvarande ej har tillgång till någon e. o. tjänsteman inom verket, som i händelse av behov kan förordnas såsom vikarierande assessor. Sådant behov har nu yppats, och kammarrätten har nödgats ingå till Kungl. Maj:t med anmälan härom och med underdånig hemställan,

att Kungl. Maj:t måtte till vikarierande assessor under viss tid förordna en ordinarie andre kanslisekreterare, som förut tillhört kammarrätten såsom e. o. tjänsteman men avgått till följd av honom erbjuden befordran i ett av statsdepartementen. Därest denna framställning av Kungl. Maj:t bifalles och den till e. o. assessor föreslagna, såsom antagligt är, tillika förpliktas avstå någon del av sin lön, skulle kammarrätten av en vid ifrågavarande anslag fogad bestämmelse av ovan angivna innebörd bliva förhindrad att fylla vad som för honom kan brista i ett adjunktionsarvode av 5,000 kronor; vilket givetvis leder till den påföljd, att tanken på hans adjunktion måste övergivas.

Till *annan* kvalificerad arbetskraft skulle kammarrätten vara berättigad att utbetala det skäligt ansedda adjunktionsarvodet 5,000 kronor, men någon sådan finnes för närvarande ej att tillgå.»

Departements-
chefen.

Av vad sålunda blivit ytterligare upplyst synes det mig framgå, att det behov, för vars tillgodoseende kammarrätten hos Kungl. Maj:t hemställt om beredande av erforderliga medel, icke kan anses vara av tillfällig natur. På grund härav och då därjämte, såsom statskontoret framhållit, tillgången å sjunde huvudtitelns anslag till extra utgifter är mycket begränsad, varför ett anvisande av medel från detta anslag icke lärer kunna ifrågakomma i den utsträckning, att det angivna behovet verkligen varder tillgodosett, anser jag det lämpligast att framställning i ämnet göres hos riksdagen. Givetvis hade det varit önskvärt, att sådan framställning kunnat ske redan i statsverkspropositionen, så att frågan kunnat av riksdagen behandlas i samband med de å kammarrättens stat äskade övriga anslag. Någon framställning i ärendet från kammarrättens sida förelåg emellertid ej vid tidpunkten för avlåtandet av propositionen om statsverkets tillstånd och behov.

Jag anser mig ändock böra tillstyrka, att proposition i ämnet avlåtes redan till innevarande års riksdag. Av den i ärendet förebragta utredningen har jag övertygats om att medel för ifrågavarande ändamål böra beredas skyndsammast möjligt.

Det synes mig skäligt, att tjänsteman, som på förordnande uppehåller kammarrättsrådsämbete — däri inbegripet vikarie för å extra stat avlönad ledamot — bör avlönas med ett belopp ej understigande 5,000 kronor för år räknat, då tjänstemannen för avsevärd tid under året anlitas för dylikt förordnande. Jag förutsätter därvid, att för beredande av denna löneförmån i första rummet skola såsom hittills användas besparade löne-medel, och särskilt, att vid tjänstledighet, som må beviljas tjänsteman, som fullgör kammarrättsråds tjänstgöring, för utförande av uppdrag utom kammarrätten, den tjänstledige må kunna förpliktas, efter prövning i det särskilda fallet, att avstå, förutom tjänstgöringspengar, jämväl viss del av lön och ortstillägg.

Då emellertid härigenom det även efter min mening skäligen arvodet av 5,000 kronor, för år räknat, icke kan för närvarande och, såsom av den i ämnet förebragta utredningen synes framgå, ej heller för de närmaste åren beredas ifrågakommande tillförordnade tjänstemän, torde å kammarrättens stat böra upptagas ett extra anslag, som möjliggör arvodets utfyllande till nu berörda belopp.

Mot beräkningen av den erforderliga anslagssumman har jag icke någon erinran att göra. Anslag torde böra äskas såväl å 1918 års tilläggsstat som å extra stat för år 1919.

I fråga om grunderna för den ifrågasatta arvodesfyllnaden låge det givetvis närmast till hands att följa de av riksdagen prövade och fastställda bestämmelserna rörande ersättning åt i kammarrätten förordnade adjungerade ledamöter, varom närmare omförmåles i årets statsverksproposition, sjunde huvudtiteln, punkt 9. Ersättningen till adjungerad ledamot utgör, för år räknat, om han är ordinarie tjänsteman, ett mot kammarrättsråds tjänstgöringspenningar svarande belopp, eller 2,500 kronor, dock med skyldighet att till den, som uppehåller hans tjänst, avstå de därmed förenade tjänstgöringspenningarna. Är ledamoten däremot icke innehavare av ordinarie befattning, erhåller han, för år räknat, ett arvode av 5,000 kronor, dock med skyldighet i detta fall att, därest han innehar stadigvarande förordnande som amanuens avstå hela amanuensarvodet.

På sätt av ovan återgivna P. M. närmare belyses verka dessa bestämmelser i ett hänseende till hindern för kammarrättens tillgodoseende med kvalificerad arbetskraft. Jag åsyftar därvid stadgandet om ersättning till en förordnad ordinarie tjänsteman, vilket stadgande kan medföra, att, om kammarrätten måste söka en vikarie utanför verket, dennes ersättning kan komma att understiga 5,000 kronor. Ett förebyggande härav synes vara en oundgänglig förutsättning för att kammarrättens behov av kompetent personal skall tillgodoses. Ehuru det kan finnas oegentligt att för nu ifrågakommande vikarier tillämpa förmånligare bestämmelser än dem, som gälla för de adjungerade ledamöterna, anser jag alltså, att ovan återgivna grunder för ersättningen till de sistnämnda böra i avseende å vikarierna med den avvikelser följande, att bestämmelserna om ersättning till ordinarie tjänsteman göras tillämpliga allenast å ordinarie tjänsteman i kammarrätten.

Med hänsyn till de föga betydande belopp, varom det här rör sig, torde medel för anslagens bestridande kunna å budgeten beredas vid fastställande av tilläggsstaten för år 1918 och riksstaten för år 1919.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte besluta att i propo-

sition föreslå riksdagen att, till beredande av arvodesfyllnad enligt ovan angivna grunder åt tjänstemän, som på förordnande uppehålla kammar-rättsråds tjänstgöring, anvisa

dels å tilläggsstat för år 1918 ett förslagsanslag, högst kronor 7,500,
dels ock å extra stat för år 1919 ett förslagsanslag, högst » 7,500.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle proposition av den lydelse bil. litt. . . . vid detta protokoll utvisar avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Bengt Arfwidson.